

24. njedźela po śwjatej Trojizy.

Matth. 9, 18—26.

Jako wón to s nimi rěčesche, hlaj, duž pschińdže (jedyn) wnjšišchi a padže psched nim dele a džesche: Knježe, moja džowka je nětk wumrjela; ale pój a polož swoju ruku na nju, dha budže wona wožiwicž. A Jesuś postannywšchi džesche sa nim a jeho póžli. A hlaj, žónška, kiž dwanacze lět tu krawu khoroscž běšche měła, pschistupi sadn a dótknu so teho wobru- ba jeho drašty. Pschetož wona pschi žebi žama džesche: Mo- hka ja so jeno jeho drašty dótknucž, dha bych štrowa byla. Jesuś so pať wobroczi a wuhlada ju a džesche: Dowěr so, džowka, twoja wěra je tebje wuštrowika. A ta žónška bě štrowa wot teje žameje šchtundy. A jako wón do teho wnjšiš- scheho doma pschińdže a widžesche tnych, kiž k rowu piškachu, a ropot teho luda, džesche wón k nim: Wustupcže; pschetož to holcžatko njeje wumrjelo, ale spi. A woni so jemu žmēja- chu. Jako pať tón lud bě wuhnaty, džesche wón nuts a sa- pschija ju sa ruku, a to holcžatko štaže. A ta powjesč bu rosnježena po tej žamej žnjeji sem. Samjeń.

„Njebój so, wěr jeno“ — to móžemy jako napišmo na našch tekst pišacž. Tute słowa: „Njebój so, wěr jeno“ drje w našchim tekscže njecžitamy, ale kaž nam śwj. Matthej a śwjaty Lukáš powjedataj, je našch Knješ je Žairušej, kiž se stysknivej wutrobu k njemu pschińdže, prajił, jako do žarowańskeho doma džěžtaj. Šsu wulicžili, so w śwjatyh pišnje słowa „Njebój so“ abo „Njebójcže so“ niz mjenje hač 365 krócž čitamy. 365 krócž! Potajkim sa kóždy džen w lěcže jónkrócž. Bóh Knješ wě, kať jara bojasna je čłowška wutroba. Bojoscž naš wot naroda hač k wu- mrjecžu pschewodžuje. Kať naš čwiluje! Wona so do našchich najrjeńschich hodžinow šacžišcži, wona našču móž w najwažnišchich wołomkach wošłabi, wona je kaž scžen, kotryž s nami štajnje a wschudžom křodži.